

PLANINSKI VEŠNIK.

Glasilo „Slov. plan. društva“

Štev. 2.

V Ljubljani, dne 25. februarja 1900.

Leto VI.

Potovanje na Severni rtič (kap).

Spisal Ivan Plantan.

(Dalje.)

Vozil sem se po mestu in „Thiergartnu“ ter si ogledal vse, kar si človek sploh v pol dne utegne ogledati. To navajam le kot vesten poročevalec, ne da bi hotel o Berlinu kaj več govoriti.

Berlin je res krasno in pravo veliko mesto, toda nima one prikupljive zunanosti, katero najdeš in zapaziš pri vsakem koraku na Dunaju. Na Dunaju se čuti človek kakor doma, v Berlinu pa veje nekaka mrzlota, ki ti brani, da bi se čutil domačega ali veselega.

Še isti dan, t. j. 16. julija, sem pobral na večer svoja kopita in ob 10. uri 40 minut odrinil z brzovlakom od Stetinskega kolodvora proti Vzhodnemu morju.

Železnica pelje iz Berlina v severozahodni smeri skoz neznatna mesteca, ki večinoma s svojimi imeni svedočijo, da so jih gradili Slovani, preko Novih Strelecov (Neustrelitz), Güstrova-Rostocka v Warnemünde. Vožnja iz Berlina je trajala do morja, to je do Warnemünde, od $\frac{3}{4}$ na 11. uro po noči do $\frac{1}{2}$ 4. ure zjutraj, torej ne prav 5 ur z brzovlakom. Med to vožnjo ni nobenih znamenitosti, in radi tega je najboljšje, da človek za to pot porabi noč.

V Warnemünde so zopet preiskavali kovčge finančni stražniki, ki so pa jako vljudni in človeka ne mučijo po nepotrebnem. Na železnici so čakali že nosači, ki so nam zanesli prtljago na krov parobroda „Heda“.

Na krovu smo si ogledali, kolikor je bilo v megli in jutranjem mraku sploh mogoče, bližujo okolico malega mesteca, ki pa ne kaže nič posebnega; tu je morska kopel, ki je na dobrem glasu, ker ni predraga. Luka je precej neznatna. Edina znamenitost v njej je velik svetilni stolp, v katerem gori večni ogenj, in ki daleč po morju svojo kakor sonce žarečo luč razliva, svareč mornarja.

Ob polpetih zjutraj je odrinil naš parobrod iz luke Warnemüdske in se počel preko temnočrnega morja pomikati polagoma proti južnemu delu otoka Seeland, oziroma Falster, ki leži ravno nasproti Warnemünde v severni smeri. Solnce se je le počasi iz morja dvigalo. Črna vodna gladina se je bolj in bolj svetila.

Med vožnjo se je pokazal sedaj na desni, sedaj zopet na levi strani iz morja velik drog, na katerem je bila privezana brezova metla. To so strašila za parobrod, ki se mora skrbno izogibati teh znamenj; kajti ondu je morje plitvo, in pogubonosne skale tiče pod temi svarilnimi metlami!

Komaj smo kako uro pluli, se razlegne sredi morja počasen udarec zvona. Vse štrmi in gleda po morju, je li kak parobrod v bližini ali kak otok, od koder prihajajo mili glasovi. Pa zaman išče oko po morju zvona, dočim se vedno bolj in bolj glasi in bliža.

Kmalu sem zapazil železno „bojo“. Na njej je kakor visoka kletka napravljeno stojalo, na katerem je kak poldrugi meter visoko pritrjen precej velik zvonec. Ker se „boja“ vsled pljuskajočih valov vedno semtertja ziblje, omahuje tudi zvonec na njej na obe strani in zvoní tako počasi brez prestanka.

Tudi ta zvonec je svaritelj v megli in noči, in mornarji ga imajo zelo v čislj, ker jim veleval, po kateri črti jim je voziti.

Vožnja od Warnemünde do Gjedserja traja po morju dobri 2 uri in ni posebno zanimiva. Človek je pač vesel, da je že toliko dan, da vidi parobrod, razna gori navedena strašila in svarila, ker v noči bi se mu lahko pripetila kaka nevarnost. Sicer so pa mornarji zanesljivi ljudje, ki morje dobro poznajo, in zato se človeku ne bati, da bi se ob navadnih razmerah v noči na morju ponesrečil.

Nekako pred 7. uro zjutraj smo dospeli srečno na južno obalo otoka Falster in sicer v mestu Gjedsers. Ker smo sedaj na Dansko prišli, nas je zopet čakala nova carinska preiskava. Nosač, ki ga pokličeš, ti vzame prtljago z besedami: „tölkamaren?“*) in ponese kovčeg naravnost v carinski urad.

Danski uradniki so jako prijazni, in ko sem jim rekel, da nimam nič carini podvrženega blaga, ni mi bilo treba kovčega niti odpreti. Moj nosač, ki se danski imenuje „Drager“, zagradi zopet mojo prtljago in jo zanese v kupé železnice, ki je prav blizu carinskega urada in luke. Za svoj trud in zamudo časa dobi 30 örov, to je 40 h. a. vr.

Pri tej priliki moram omeniti, da od Gjedserja naprej več ne smeš rabiti nemškega denarja, ker ga ne marajo ali ga pa prav nizko zaračunajo, če ga sploh vzamejo. Jaz sem si bil že na Dunaju omislil nekaj denarja za Skandinavijo, kajti po Danskem, Norveškem in Švedskem imajo skupno denarno vrednoto vpeljano tako, da ima sicer vsaka dežela svoj kovani in papirni denar (zlata skoro nič), da pa velja državni denar kakor tudi nakaznice, bankovci raznih bank

*) Pisano: tullkamaren.

po vseh teh deželah. Na Danskem sprejemajo švedski denar in bankovce tako kakor domače, in tako je tudi na Švedskem in Norveškem. Najbolj običajni so pač papirni bankovci po 5, 10, 50, 100 kron. Vrednost krone znaša okroglo 1 K 40 h a. vr., samo da zaleže ena krona povsod v Skandinaviji ravno toliko kakor pri nas 2 kroni. Torej kupujejo Danci, Švedi in Norvežani za 60 h ceneje, nego mi v Avstriji. To sem opazil po vseh mestih in krajih, po hotelih in pri trgovini.

Po četrtr ure trajajočih pripravah je odrinil vlak proti Kodanju ali Kjöbenhavnu, to je danski stolici. Med potjo sem imel priliko opazovati razne znamenitosti in posebnosti, ki so bile zame povsem nove. Falster je najjužnejši otok Danske in je torej od glavnega otoka Seeland, na katerem leži Kodanj, ločen po morju na severni strani. Morje se imenuje Storeström. Radoveden sem bil torej, kako nas železnica preko morja prenese proti Kodanju.

Pokrajina, skozi katero smo se sedaj vozili, je jako prijetna in bogata ravnina, po kateri so raztresene lepe velike kmetske hiše. Vsa ta poslopja jasno pričajo o blagostanju in imovitosti prebivalstva. Na polju sem videl konje krepke rasti in jako lepo, da, celo angleško opravljene. Takoj sem se prepričal, da Danci z živino lepo ravnaajo, sicer ne bi pazili na tako lepo jermenje in opravo.

Vtisk, ki ga te pokrajine napravijo na popotnika, je jako prijeten, kajti vse kaže, da je zemlja jako rodovitna, in da so ljudje pridni in tudi imoviti.

Ko smo bili 45 kilometrov prevozili z vlakom, smo prišli do morja med otokoma Falster in Seeland, to je do Storeströma (velike reke) in sicer na postaji „Orøhoved“.

Tukaj smo se za nekaj časa ustavili. Kar se je začel vlak pomikati na velik parni brod, ki je bil nalašč pripravljen, da nas prenese na bližnji otok. Kmalu je bil ves vlak na brodu. Brod se je počel gibati in prenesel nas je v 17 minutah na mali otok „Masnedø“, odkoder pelje železniški most na glavni otok Seeland. Odtod teče železnica deloma skozi velike bukove gozdove, deloma blizu morja proti severu ter zavije iz Kjöge na levo od morja proti Roshilde in odtod zopet na desno, to je na vzhodno stran proti Kodanju, ki leži ob morju.

Tako smo po triurni vožnji dospeli iz Gjedserja v Kodanj ob 10 uri 20 minut dopoldne, in sicer dne 17. julija. Nameraval sem v Kodanju ostati ter si znamenitosti ogledati; pa že med potjo sem si premislil in se odločil dalje potovati, ker sem moral hiteti v Tronthjem in ker dosti itak ne bi bil utegnil videti, ako bi bil samo en dan tu ostal.

Namenil sem se pa, da se na povratku par dni pomudim v Kodanju in si vse ogledam, kar je zanimivega, kajti Kodanj je velekrasno in znamenito mesto.

Vzel sem si zopet „dragerja“ na kolodvoru, ki mi je prtljago prenesel na severni kolodvor in jo oddal v kupé.

Ker nisem od štirih zjutraj, ko sem bil na parobrodu popil čašo čaja, do polenajstih dopoldne ničesar več užil, sem postal lačen in žejen. Šel sem zato na

severnem kolodvoru v silno priprosto restavracijo. Tam je bila pa taka gneča dam in gospodov, da si je človek le z velikim naporom priboril vrček piva in kosce slanine pa kruha. V tem vrvežu smo se kake pol ure potili. Opazoval sem razne obraze tu zaprtih in se prepričeval o potnikov. Veliko večino jih je bilo namenjenih v bližnje morske kopeli, ki se vrste od postaje do postaje. Ostali potniki so pa nameravali dalje proti severu — to se jim je videlo na njih opravi in prtljagi. — Ker vlak še ni bil pripravljen, smo morali pri zaprtih vratih v mali čakalnici kakor duše v vicah čakati rečitve.

Ob enajstih smo smeli zopet kupeje zasesti in se malo odpočiti, kajti trpeli smo zadnje pol ure hudo v stisnjeni čakalnici.

Kakor sem že omenil, sem se vozaril že celo noč in bil že enajst ur v vlaku in parobrodu; ni čuda, da sem bil vsled opoldanske vročine precej utrujen. Skrbelo me je tudi, kje bodem obedoval, ker tega vprašanja v Kodanju nisem mogel pravilno rešiti.

Začel sem najprej pregledavati svojo potno karto in preračunal sem potem, da imam od Kodanja do Kristijanije še celih 19 ur vožnje po železnici. Če se pomisli, da je bila takrat ravno največja vročina, pritrdi mi vsakdo, da ni bila zame prav nič vesela stvar, voziti se brez odmora celih trideset ur, pravzaprav pa dve noči in en dan. Vendar pa nisem izgubil poguma, kajti imel sem veselo zavest, da se vsak dan znatno približam Tronthjemu in Severnemu rtiču!

Prepričan sem bil tudi, da si med potjo gotovo še na kaki postaji privežem dušo in da do Kristijanije že prebijem.

(Dalje prihodnjič.)

Iz mojega nahrbtnika.

Spisal J. M.

(Dalje.)

V vasi sem zavil s ceste po stezi navzgor čez goro Izel. Izbral sem si najbolj strmo, zato pa tudi najkrajšo pot na najbolj solnčni strani. Pripekalo je grozno, in prav oddahnil sem se, ko sem ves premočem prisopel na vrh. Mikalo me je, da bi obiskal črešnjo, katero sem obiral pred par leti, toda nisem smel tratiti časa; tolažil sem žejno grlo, nadejaje se večerne pijače. Samo za par trenutkov sem se ozrl na zeleno Lienško ravan, na divje Dolomite, ki so s tankimi meglicami brisali svoje ostre nosove — menda so se tudi potili —, potem sem jo pa urezal nazaj na Koroško, odkoder so me že pozdravljali bleščeči ledeniki kakor starega znanca.

Molniške doline (Möllthal) ne bom popisoval, ker sem jo že v III. letniku „Vestnikovem“. Izpremenila se ni še nič. Molna ravno tako še drevi svoje bele valove, slap Jungfernsprung tudi še skače po temni granitni steni, in cerkvice sv. Martina sameva še ravno tako romantično v jelševem gozdiču kakor pred leti.

Samo na mostu črez Fleissbach se mi je ponudil užitek, katerega sem na prvi svoji poti skozi to dolino pogrešal. Ko sem namreč prvikrat stal na tem mostu, sem zagledal napis, ki me je poučil, kaj diše s tega mesta vidi Klek. Toda iskal sem ga zastonj — zavil se je tesno v naglen plašč. Letos sem ga prehitel; bil je popolnoma jasen. Videl sem ga že od več strani, toda od nikoder se ne vidi v tako lepi obliki kakor odtod. Podoben je zares orjaškemu srebrnemu stožcu.

Toda stava! Dolgo se nisem smel muditi na mostu. Pospešil sem korake, in malo je še manjkalo do polšestih, ko sem odložil pri Schoberju nahrbtnik in palico. Pohvaliti se pa tudi moram, da sem jo jako hitro brisal. Pripekajoče solnce in dobro natrpani nahrbtnik sta me preveč skrbno varovala mraza, in oči sem si moral med potjo večkrat izbrisati, ker mi jih je zalival pot. Toda stavo sem dobil. Nameraval sem do sedmih s stavo si gasiti žejo, potem pa odriniti proti koči pod Klekom, kamor je bilo še dobri dve uri hoda. Najel sem tudi vodnika, ki mi je obljubil, da pride po noči za mano.

Pa delal sem račun brez krčmarja. Ura je bila že sedem, mojega nasprotnika pa še ni bilo od nikoder. Tudi žejo sem si bil utolažil, toda žal, na svoje stroške. Slednjič sem se odpravil pod Klek, ker sam nisem hotel popolnoma po noči hoditi.

Pot je bila prijetna. Vročina je ponehaval, ker se je solnce že nagibalo za gore; na planinah so se vračale črede s paše, in ko sem prišel do kapelice sv. Brikeija, je zemljo že objel večerni mrak. Šedaj je pa Bog prižgal na nebu veliko oblačnico, da razsvetljuje pot samotnemu potniku. Izza gora je privesljal mesec, in nešteto zvezd je zamigljalo. Ko sem pa dospel na vrh ovinkov, v katerih se vije steza navzgor, sem obstal strmeč; nudil se mi je prizor, katerega vidiš redko v planinah.

Pred menoj se je lesketala Pastirica nepopisno krasna. Zdelo se mi je, kakor da zrem pred seboj širok veletok, kateremu se razburkami valovi svitajo v srebrnih žarkih blede lune. Noč je bila še precej topla. Tihoto, ki je vladala krog mene, je motilo le šumenje valov, katere je valil Pastirični potok globoko pod menoj. Mesec je svetil tako jasno, da je bilo skoraj svetlo kakor po dnevu; vso okolico sem natanko razločil. S svojimi žarki je čarobno razsvetljeval robove, stebre, piramide, stožce, katere tvori ledenik, ko se strmo uliva raz gornjo Pastirico na spodnjo; kazali so se mi v najlepšem svitu. Nekako s strahom sem gledal Veliki Klek, ki se vzdiguje v strašni strmini neposredno iz ledenih Pastiričnih valov, ves vkovan v večni led, kakor njegovo vznožje. Kamorkoli sem pogledal, povsod se mi je belil nasproti samo sneg in led, iz katerega se le tuintam vzpenjajo temne granitne stene. Zdelo se mi je, da sem na najbolj zapuščenem, na najsamotnejšem kraju sveta; nič mi ni naznanjalo, da biva tu razen mene še kako drugo živo bitje. Toda ravno ta samota mi je napolnjevala sree s sladkostjo, katero uživa edino le on, ki pride iz vsakdanjega vrvenja, iz vsakdanjih skrbi v kraj, kamor svetni šum za njim ne more. Čutil sem se popolnoma družega;

živel sem samo trenutku, zavedal sem se le užitka, katerega sem pogrešal, po katerem sem hrepenel leta. Želel sem vedno ostati na bregu ledene Pastirice, vedno uživati mir, ki vlada v vznožju mogočnega gospodarja Visokih Tur. Niti na misli mi ni prišlo, da sem doživel že tudi drugačne ure v njegovem kraljestvu, da mi je žvižgala burja okrog ušes in me obstrla s snegom in ledom, da sem bil vesel, ko sem prišel do človeških bivališč iz samote, ki bi bila lahko zame pogubna. Zakaj, gorje samotnemu potniku, ako ga zaloti na prostranih ledenikih ali na strmih stenah nevihta; v strašnih zametih obžaluje bridko, da je zapustil človeško družbo, obljudene kraje in se predrznil motiti ledene vršace v njih samoti. Takrat nisem mislil na to, ko se mi je oko radovalo nad čarobno krasoto Pastiričnega ledenika in njegove okolice; ves prevzet od tega občutka, sem hipno zaželel, da bi se mi ne bilo treba nikdar od njega ločiti. Tu se mora pač tudi najbolj razburjeno sree umiriti; zakaj kakor planine krepe s svojimi nevarnostmi pogum in odločnost, takisto vplivajo tudi blagodejno s svojo samoto na sree ter vlivajo vanj mir, katerega med svetom težko najdeš. Kadar zrem po noči na raziskreno nebo, na katerem plava blede mesec, spremljan od milijonov zvezdic, vselej me ponese domišljija na rob Pastirice, in moja duša se raduje ob sladkem spominu na čas, katerega sem preživel v krasni noči, na bregu bisera Visokih Tur.

Kako dolgo sem občudoval to krasoto, ne vem, pač pa sem prišel pol ure pozneje v Glocknerhaus, nego sem nameraval. Jedilna soba je bila že skoraj prazna, in prav mi je bilo; zakaj jaz nisem bil razpoložen za šumečo družbo letovičarjev, ki napolnjujejo pogosto več dni ta planinski hotel.

Utrujen po dolgi poti, sem kaj sladko spal. Zjutraj ob dveh sva odrinila z vodnikom, ki je prišel ob enajstih po noči za menoj na Klek. Vodnik — ime mu je Peter — je prižgal svetilnico, toda kmalu jo je ugasnil, ker nama je mesec še dovolj razsvetljeval pot. Pri Franca Jožefa višini sva se spustila strmo navzdol na Pastirico. Ledenik je tu malo nagnjen; tudi razpokan ni bil nevarno. Samo sredi sem opazil široko razpoko; vse druge so bile tako ozke, da sem jih lahko prekorail. Pot se mi torej ni zdela prav nič nevarna in tudi utrudljiva ni. Ako bi se mi udajalo pod nogami, bi menil, da hodim po ravnokar razorani njivi. Ledeni valovi se namreč ulivajo navzdol skoraj vzporedno, in ker so tuintam nekoliko začrnili, so res podobni brazdam na njivi. Na nasprotnem bregu ledenikovem sva zapazila dve luči; bila sta dva vodnika s hribolazci.

„Gospodje“, je dejal Peter, „imajo kurjo slepoto, ker jim svetita vodnika v tako svetli noči.“

Mož je imel menda prav; zakaj začelo se je že zoriti, ko sva še vedno videla, kako sta se luči pomikali po strmém pečevju.

Ko sva prišla črez ledenik na desni prod, bi pa tudi nama ne bila svetilnica odveč. V somraku je namreč pot precej nerodna. Dobro moraš paziti, da ne vtakneš noge v kako razpoko med skale, katere pokrivajo ledenikov rob. Nekatere pečine so velike kakor male kmečke hiše. Vsled njih ogromne teže jih gotovo ne more

uobena človeška moč premakniti. Toda česar ta ne more, sta storila led in mraz. Visoko gori v Kleku so se jima te pečine stoletja upirale; slednjič jih je vendar sovražna sila odtrgala, in z ogromnim ropotom so pridrevile navzdol. Sedaj jih vozi ledenik proti Sv. Krvi, kamor jih pa gotovo nikdar ne pripelje.

Prav zadovoljen sem bil, ko sva prišla iz tega „labirinta“. Začela sva lesti črez precej strmo steno, na kateri menda sneg ne more obstati. Steza je izsekana na nekaterih mestih iz skalovja, drugod jo je preskrbela narava sama; slaba in nerodna je pa skozinsko. Držala sva se, dokler je bilo mogoče, skalovja, ker je Klekov ledenik v spodnjem delu jako strm in razpokan. Kmalu je pa stena postala tako navpična, da sva bila prisiljena, stopiti na ledenik. To mesto je zaznamenovano z razbitimi steklenicami, jajčimi lupinami in z drugimi enakimi stvarmi, katerih tudi hribolazčev želodec ne prebavi.

Vodnik mi je rekel, da treba tu počivati; sedel sem torej na skalo, in začele so noge počivati, usta pa delati. Med tem se je že skoraj zdanilo. Mesec je vedno bolj bledeval, zvezde so ugasovale, in zarja, ki je robila ostri vrh Kleku, je naznanjevala prihod presvetlega gospoda solnca. In res, kmalu so se razlili njegovi žarki po ledenikih, in zažareli so vsi vrhovi daleč na okoli. Res, krasan je solnčni vzhod v planinah! Kdor ga je enkrat videl in ima čut za lepoto narave, ga nikdar ne zamudi, ako se mu nudi prilika, njegovo krasoto uživati.

Vodnik me je vzbudil iz občudovanja, prirožljaj z derezami in rekel: „Sedaj vas pa podkujem.“ Ko mi jih je pritrdil na noge in me navezal na vrv, sva odrinila na ledenik.

(Dalje prihodnjič.)

Spomini na Planjavo.

Spisal F. K.

Leta 1893. v mesecu septembru sem iz Logarjeve doline na vse strani zaznamenoval pota. In prišla je na vrsto tudi pot na Škarje in Planjavo. Preskrbel sem si vodnika; kajti sam se nisem nikdar rad potikal po neznanem gorovju, saj človek ne ve, kaj se mu lahko pripeti. Da bi pa neznano pot za druge turiste kar brez preudarka markiral, to bi bilo vendar blazno. Moj vodnik je na večer dolgo izpraševal izkušenega vodnika Piskernika vse podrobnosti o poti. Iz tega sem sklepal, da že mnogo let ni bil na Planjavi, vendar sem mu zaupal svoje kosti.

Bilo je krasno jutro, nebo vedro kakor ribje oko, ko sva ob 6. uri korakala mimo Plesnika po Logarjevi dolini naprej, napravljajoč primerna rdeča znamenja. Črez pol ure sva dospela k strmemu pobočju pod Klemenškovo planino. Dobra stezica, izpeljana v ovinkih, naju je privedla v debeli uri do pastirske koče, kjer sva počila in barvo priredila. Tukaj daje bister studenec dobro vodo.

Klemenškova planina je precej razsežna in idilsko lepo ležeča stopica, ki je proti robu Logarjeve doline zarasla z močnimi jelkami in macesni. V zelo prostorni koči dobi popotnik poleti vedno lahko mleka. Oko pa se odtod razveseljuje s

pogledi na Krofičko, Ojstrico in Planinščico; zlasti kaže Ojstrica svoje velikanske navpične in tod nedostopne stene, da kar očara opazovalec.

Zaznamenovanje potov je zelo zamudno, ako hočeš natančno delati. Solnee je stalo že visoko na nebu, ko sva po stezici, ki se vije ob pobočju vedno navkreber, dospela do ogromnega prodišča, ležečega ravno ob vznožju Ojstrice, ki je tik stene navadno pokrito z večnim snegom. Ob skali je nekoliko kopno, da vidiš debelost snega, ki znaša včasih 5—7 m. Popolnoma skopni ta sneg le malokdaj; to se je zgodilo le tistega leta. Po zelo neprijetni strmini, kjer je zdaj napravljena lepa vijugasta stezica, sva prišla v gornjo jamo, kjer leže velikanske klade križem pometane, kakor so pač obležale.

Hipoma je potegnil topel vetrček, ki je oznanjal slabo vreme. Na Ojstrici in Planjavi so začele bele megle svoj ples.

Nad gornjo jamo je sedlo, ki veže zahodno stoječi vrh Planinščice z gorskim korenem, in po katerem vodi pot na Škarje. Tukaj sva počivala in kosila; saj sva imela krasen razgled na konec Logarjeve doline, kamor prideš od tam skozi Rjavčko jamo in Grlo. Zrla sva na strmo pobočje Planjave, na slap pod Rinko, na Okrešelj in okrog stoječe vrhove.

Moj vodnik je delal znamenja, jaz sem pa naglo stopal po precej strmi poti proti Škarjam, ki so od spodaj videti prav slikovite. Ko sem prišel na Škarje, me je pozdravil močan veter, ki je gonil goste megle iz Bistriške doline. Upal sem, da jih veter razpodi. Zato sva z došlim vodnikom zaznamenovala pot dalje proti Planjavi, krenivša od Škarij na desno roko. Pot vodi tik grebena zelo strmo navkreber, zopet nekoliko navzdol in na drugi vrh kvišku. Megla se je kmalu tako zgostila, da se ni videlo na deset korakov. Kmalu je še pršela, tako da nisva več vedela, ali hodiva po pravi poti. Zaznamenavala nisva več.

Začelo me je skrbeti, če prideva sploh do pastirske koče pod Kamniškim sedlom, kjer bi našla vsaj priprosto zavetišče. Prelezla sva že več navzdol vodečih grebenov, ko dospeva na zelo strmo pobočje, kjer bi morala priti na edini pot, ki vodi k omenjeni pastirski koči. Deževalo je že prav pošteno. Ko sva previdno navzdol lezla, ni mi pot prav nič ugajala. Zato rečem vodniku, naj gre izhoda iz skalovja sam iskat. Ako najde pravo pot, naj me pokliče. Med tem je začela nevihta grozno razsajati. Strela je udarjala kroginkrog, grom se je ostro odbijal; bila je zelo neprijetna godba. Črez pol ure pride vodnik žalosten nazaj do mene in pove, da sva pot zgrešila. Kaj je početi? Lezla sva strmo navzgor, da bi se lahko v kolena grizla. Za počivanje in kosilo ni bilo ni pripravnega prostora ni časa. Kar zagledava rdeča znamenja. Vodnik je padel skoraj na kolena in vzdiknil: „Kaj pa zdaj?“ Iskala sva znamenj naprej ter, spuščajoč se deloma po gladkih ploščah navzdol, sva imela mnogo ostrih grebenov strmo gori in doli prelaziti. Včasih je bilo prostora le toliko, da sem komaj nogo postavil, z roko pa iskal primerne prijemalca, namreč ostre skale. Srečno sva se po tem nevarnem potu smelih lovcev prerila na Kamniško sedlo. Šele pozneje sem zvedel, da je to pot

malo poprej zaznamenoval tovariš Kos ter naju tako rešil iz strašnega položaja. Na tem potu se je pozneje tudi ponesrečil Wunderlich z Dunaja.

Čeravno sva prišla mnogo više nad pastirsko kočo na sedlo, vendar sem bil vesel, da sem bil na znanem potu na Okrešelj. Raz Brano je včasih potegnil močan veter, da sva se morala nasloniti na pobočje, sicer bi naju vrgel v prepad. Po ozkih žlebovih je tekla deževnica v slapičih črez strmo pot. Ker se ni bilo mogoče izogibati, sva dobila vode še za vrat.

Ob zelo nagli hoji se nisva utegnila prijemat i za železne kolce ali žice; drevila sva le naprej. Jarek, ki vodi od Kotličev navzdol, je narastel v večji potok, da sva ga komaj prebredla.

Popolnoma premočena sva prišla do pastirske koč e na Okrešlju okoli 6. ure zvečer. Moj vodnik je od veselja zavriskal ter šaljivo dejal: „Pol sveta ga naj v uh' piše, pol pa naj, euhleda!“ V pastirski koči sva našla Piskernika s sinom, ki sta bila spremljala turiste proti Grintavcu ter sta se pred nama bila vrnila. Na odprtem ognjišču pri ognju sedeč, sem se v dobri uri popolnoma posušil, z močnim čajem pa znotraj ogrel. V turistovski koči sem se zvečer v tri odeje zavil ter trdno spal. Zjutraj sem bil popolnoma zdrav, niti nadležnega nahoda si nisem nakopal. Kaj imponanten je bil vsled močnega deževja slap pod Rinko. Nehote sem večkrat mislil, kaj bi se mi bilo zgodilo, ako ne bi bila našla pravega pota na Kamniško sedlo ali k pastirski koči ter bi bila morala celo noč ostati v dežju na Planjavi. Najbrže bi bila zmrznila ali pa se ubila. Umevno je torej, da opisane ture ne pozabim, dokler bodem živ.

Društvene vesti.

VII. redni občni zbor „Slovenskega planinskega društva“ bode v soboto, dne 10. marcija t. l., ob 8. uri zvečer v „Narodnem domu“ v Ljubljani. — Vzpor ed: 1. Ogovor načelnikov, 2. poročilo tajnikovo, 3. poročilo blagajnikovo, 4. poročilo računskih preglednikov, 5. izprememba društvenih pravil, 6. volitev enega odbornika, 7. raznoterosti.

Sklad za popravo pota v Turskem žlebu: G. E. Fux, c. kr. poštar na Ljubnem, 4 K, na občnem zboru v Žaleu dne 1. febr. za razprodane knjižice Frischaufove nabrano 15 K 15 h. Srčna hvala!

Sklad za jubilejno kapelico: Nabral gosp. Maks Goričar med mariborskimi bogoslovci 8 K, gosp. Ivan Kač v Žaleu 14 K, gospa A. Roblek v Žaleu 10 K. Najsrčnejša jim hvala!

Novi člani.

Osrednjega društva:

Tvrška I. Perdan v Ljubljani.

Gd. Prek Jakob, asistent južne železnice v Ljubljani.

„ Podgornik Ivan, c. kr. poštni asistent v Ljubljani.

„ Praprotnik Ljubomir, komtoarist v Ljubljani.

„ Rudesch Vladimir dr., prakt. zdravnik v Ljubljani.

„ Župnek Fr., c. kr. okrajni komisar v Ljubljani.

Ga. Župnek Anica, c. kr. okrajnega komisarja soproga v Ljubljani.

Gd. Bohinc Andrej, mag. pharmac. v Ljubljani.

Kranjske podružnice:

- Gd. Štempihar Val. dr., odvetnik v Kranju.
 „ Kovačič Ivan, nadmlinar v Kranju.
 „ Erbežnik Marija v Rakovici pri Kranju.
 „ Šavnik Fr., magister pharm. v Kranju.
 „ Žmave Jakob dr., profesor v Kranju.
 „ Homan Janko, zasebni uradnik v Kranju.
 „ Lavrenčič Alojzij, poslovodja v Kranju.
 „ Peresini Jakob, trgovec in kavarnar v Kranju.
 „ Crobath Fr., trgovec v Kranju.
 „ Verbič Ivan, knjigovodja v Kranju.
 „ Varl Ivan, stud. jur. v Kranju.
 „ Golob Josip, hotelnik v Kranju.
 „ Strnad Rudolf, davčni pristav v Kranju.
 „ Sajovic Ferdo, trgovec v Kranju.
 „ Majdič Anton v Kranju.
 „ Eržen Gašper, notarski sollicitator v Kranju.
 „ Šlamberger Anton, c. kr. notar v Kranju.
 „ Šlibar Fr., župan in gostilničar v Selcih.
 „ Repovsch Miroslav, nadučitelj v Sorici.
 „ Demšar Fr., veleposestnik v Zalem logu.
 „ Dovžan Fr., gostilničar v Tupaličah.
 „ Vehove Fr., gostilničar v Predddvoru.
 „ Pysch Karel, tiskar v Kranju.
 „ Lampret Ivan P., tiskar v Kranju.
 „ Globočnik Edvard dr., okrožni zdravnik v Kranju.

Radovljiske podružnice:

- Gd. Cvirn Janko, nadučitelj v Boh. Srednji vasi.
 Gd. Jenko Jelica, učiteljica v Boh. Srednji vasi.
 Gd. Odar Josip, pohišten mizar v Boh. Srednji vasi.
 „ Siler Josip, umeteln ključalničar v Boh. Srednji vasi.
 „ Vencajz Edvard, c. kr. davčni pristav v Radovljici.

Savinske podružnice:

- Gd. Hodnik Franc, gostilničar v Žaleu.
 „ Zupan Ivan, poslovodja v Žaleu.
 „ Cilenšek Alojz, župnik v Stopreah.

Ziljske podružnice:

- Gd. Janach Fr., gostilničar v Ziljski Bistrici.
 „ Zobec Anton v Beljaku.

Zaznamenovani poti. Podružnica za kranjski okraj je na novo zaznamenovala naslednje poti:

1. Javornik — Sv. Mohor — Selce (med potom studenec Šipnik (rdeče)).
2. Čepule — Škofja Loka (rdeče).
3. Selce — Ratitovec 1658 m (rdeče).
4. Selce — Blegaš 1563 m (rdeče).
5. Zali log — Ratitovec (rdeče).
6. Zali log — Sorica — K izviru Sorice (rdeče).
7. Sorica — Podbrdo — Bohinj — Možie 1604 m (rjavo).
8. Sorica — Podbrdo — Črna prst 1845 m (rdeče).
9. Predddvor — Bašelj — Storžič 2134 m (rdeče).
10. Predddvor — Zaplata — Sv. Lorenc — Sv. Jakob — Storžič (rdeče).

Popravila pa je znamenja na potih:

1. Kranj — Sv. Jošt (modro).
 2. Postaja Sv. Jošt — Sv. Jošt (rdeče).
- Tablice v ložjo orientacijo se postavijo takoj spomladi.

Poročilo o delovanju Češke podružnice v letu 1899. Odbor Češke podružnice je izvršil l. 1899. po obnem zboru mu naloženo nalogo: postavil je na Ravneh na severni strani Savinskih planin lepo, prostorno koč. O pripravah za koč, o nje gradnji in nje uredbi je podano v članku podružničnega načelnika, gosp. prof. Karla Chodounskega, v enajsti številki lanskega letnika nadrobno in stvarno poročilo, na katero tu iznova opozarjamo. Za letošnje leto je preostalo le še malo stavbnega dela, tem večja je pa sedaj skrb za notranjo ureditev in opravo koč. V tem oziru polaga odbor vse svoje upanje v delovanje damskega odseka, ki se je zavezal, da priskrbi vso opravo.

Češko koč otvori in izroči odbor javnemu prometu vsekakor letos, najbrže v drugi polovici julija meseca. Pričakovati je pri otvoritvi velikega števila čeških, slovenskih in drugih gostov.

Podružnični odbor je skrbel tudi, da omogoči pristop h koči, in je zato že junija meseca zgradil široko, udobno cesto skozi gozdove ob Skuberju tja do Stulerjevega sedla, odkoder jo podaljša letošnje spomlad tja do koč. Češka koč bo torej

pristopna vsakomur, kdor more tudi le naj-
ložje ture izvršiti.

Od koče naprej je podružnica izsekala lani po skalnatih stenah stezo k Mlinarskemu sedlu (2324 m) med Grintavcem in Dolgim grebenom in sicer v smeri, ki jo je označil že v sedemdesetih letih profesor Frischauf. Steza je strma, kakor pač drugačna ne more biti, vendar je z železnimi vrvmi dobro zavarovana in na vseh težavnejših mestih s strelivom udelana, da je dostopna vsakomur, ki je manj vajen turist, da je le brez omotice. To stezo je podružnica nazvala Frischaufovo stezo.

V bodočih letih bo seveda treba napraviti pota od koče na posamične bližnje vrhove in pa prehode. Najvažnejša bo pot k Savinskemu sedlu, ki bodi kolikor možno zložna. Po tej stezi se omogoči zveza z Logarsko dolino.

H gradnji steze od Okrešelske koče skozi Turski žleb na sedlo Rinke, ki jo je pod vodstvom prof. dr. Frischaufa zgradila Savinska podružnica, je prispela Češka podružnica 400 kron. Velikolepa ta skalna steza se strinja s stezo Slov. plan. društva, ki vodi na vrh Skute in Štruce in dalje do Mlinarskega sedla, odkoder je Češka podružnica preskrbela zvezo s Češko kočo. Celotna bo ta pot brez ugovora najznamenitejši čin, ki se je v tem oziru izvršil v zadnjih letih v Alpah sploh.

Število članov je naraslo na 239 (21 ustanovnikov in 218 pravih članov), torej od lanskega leta za 5 ustanovnikov in 54 članov več.

Zadnje dni je izdala podružnica turistiško knjižico „Savinske Alpe“, ki jo je spisal odbornik, tajnik deželnega češkega odbora, g. Leop. Mareš ter je o njej poročal Planinski Vestnik v letošnji januarski številki. Spis ta je popoln in zanesljiv vodnik vsakomur, kdor namerava v Savinske planine. Kot podružnično glasilo pa izdaje odbor mesečnik „Alpský Věstník“, v katerem se ozira pred vsem na delovanje Slov. plan. društva, dalje pa tudi na turistiko vobče. Odbor pripravlja dalje češko alpsko terminologijo.

Vsak mesec priredi Češka podružnica zabavne večere, ki so postali sijajni

shodi za gorstvo vnetega češkega občinstva, nudeč mu predavanja in koncertno zabavo.

Čehov prihaja v slovenske dežele od leta do leta več. Tako jih je bilo n. pr. v Bledu l. 1899. do šestdeset, ki so se mudili dalje časa v tem letovišču, na Jezerskem pa štiri-deset, katerih večina je bivala ondi in v razkošni okolici po 14 dni, po mesec dni in tudi po 6 tednov. Vsi so bili navdušeni po prirodnih krasotah in povsem zadovoljni pri deželnem poslancu in županu gosp. Muriju, čigar mali hotel se je vsakomur po svoji izbornosti in svoji cenenosti prikupil. In ker zgradi letos g. Muri še basin v potoku, bo pač vsakomur ustrezno in se je le še več Čehov nadejati.

Podružnični odbor se je sešel v zadnjem letu v 34 sejah, praviloma vsak teden po edenkrat. Njega člani so gg.: univ. prof. dr. Karel Chodounský (načelnik), odvetnik dr. Stanislav Prachenský (blagajnik), dež. odbora svetnik dr. B. Franta (tajnik) in dež. odbora tajnik Leop. Mareš (odbornik).

V svoji sredi je pozdravila podružnica lani dva člana osrednjega odbora kot gosta: g. Henrika Lindtnerja in g. dr. Vlad. Foersterja iz Ljubljane.

Prav bolesta izguba je zadela podružnico s smrtjo nje najmarljivejšega člana, dne 16. februarja 1899. l. zamrlega modroslovca Ivana Kunšiča. Na pragu svojega življenja, v dobi, ko bi mu naj sadovi njegovega napora omogočili eksistenco, je preminil, že zavzemajoč častno mesto med mladimi slovenskimi znanstvenimi mislitelji. Vsi, ki so poznali Kunšiča, se ga spominjajo kot moža poštenih, plemenitih teženj, in ostane jim nepozabljena njegova čista značajnost v delu in mišljenju.

Šesti občni zbor Savinske podružnice je bil dne 1. februarja t. l. v Žalcu v dobro znani gostilnici Hausenbiehlerjevi. Zbral se je tam cvet žalske inteligence, pa tudi iz okolice je došlo k zborovanju nekaj članov in gostov. Ko je bilo navzočnih dovolj članov, je otvoril gosp. načelnik Kocbek zbor, pozdravil navzočnike, zlasti župana žalskega gosp. Širco, vrlega rodoljuba in pospeševatelja turistike, gosp. Zanierja iz St. Pavla, navzočne dame i. t. d. Omenil je tudi lansko leto umrlih dveh članov Savinske

podružnice: župnika Rodoška in pa posestnika Planinška. V znak žalovanja so vsi vstali. Prebral je potem pismo profesorja dr. Frischaufa, ki je pisal, da obžaluje, ker mu ni dano, udeležiti se zborovanja, in pozdravljal vse člane Savinske podružnice kakor tudi Žalčane sploh. Današnje zborovanje bodi začetek večjega zanimanja za turistikó in za letovišča v Spodnji Savinski dolini. Frischaufovo pismo je izvalo frenetično ploskanje, in klic: „živio Frischauf“ je zaoril po dvorani. Spričo strastnih napadov na prof. Frischaufa radi „Slov. plan. društva“ je zbor izrekel ogorčenje in prof. Frischaufa naprosil, da bi še za naprej nam ohranil svojo naklonjenost.

Nato je prečital tajnik Šijanec poročilo o delovanju Savinske podružnice v l. 1899. To poročilo priobčimo itak popolno v „Planinskem Vestniku“, zato ga danes samo omenjamo. Blagajnikovo poročilo kaže 2366 gld. 26 kr. dohodkov, 2350 gld. 68 kr. stroškov, tedaj 15 gld. 58 kr. prebitka. Čista društvena imovina znaša 4982 gld. 88 kr. Tajnikovo kakor tudi blagajnikovo poročilo se je odobrilo in se je obema izreklo priznanje na nesebičnem, trudapolnem delovanju. Za triletno dobo se je volil nov odbor in sicer: za načelnika g. Fr. Kocbek, nadučitelj v Gornjem gradu, za tajnika g. Ignacij Šijanec, učitelj v Gornjem gradu, za odbornika g. dr. Josip Vrečko, odvetnik v Celju, in g. Jakob Božič, trgovec v Gornjem gradu. — Načelnik je obenem tudi blagajnik.

Ker ni bilo nobenih posebnih predlogov in nasvetov, je načelnik zaključil oficijalni del obnega zbora, zahvalivši navzočnike za pazljivost in zanimanje. Gospod Kocbek je nato še predaval o Triglavu in o svojem potovanju nanj. Kazal je tudi obilico fotografij iz Triglavskega pogorja. Zanimivo predavanje je zelo ugajalo.

Omeniti moram še, da je vrla narodnjakinja gospica Anica Lorberjeva prodajala razglednice v korist planinskega društva in nabrala precejšnjo vsotico. Vsak udeleženec je kupil brošurico „Wegbau im Rinkathor“. Izkupiček se porabi za pot v Turskem žlebu.

—ij—

Kranjske podružnice občni zbor se je vršil dne 3. t. m. Stari odbor ostane neizpremenjen, t. j.: predsednik gosp. Janko Majdič, podpredsednik g. dr. Fr. Prevc, tajnik g. Janko Sajovic, blagajnik g. Ciril Pirc, odborniki gg.: prof. Leopold Poljanec, Ivan Rakove, Fr. Ks. Sajovic.

Iz poročila tajnikovega povzemamo, da ima podružnica 89 članov dosedaj in sicer 56 v mestu samem, 33 pa v kranjskem političnem okraju.

Radovljiske podružnice občni zbor se je vršil dne 15. t. m. v Lescah. Ker je bil načelnik gosp. H. Roblek vsled nenadne smrti svoje matere zadržan, udeležiti se ga, je predsedoval veleč. gosp. župnik J. Aljaž. Zbor je najprej izrazil g. načelniku sožalje ob bridki izgubi drage matere ter poveril veleč. gosp. dekana Novaka, da mu to sporoči. Gosp. dekan je potem prečital gosp. načelnika pismo, v katerem je pozdravljal zbovalce ter se zahvalno spominjal krepke podpore vseh članov in odbora v minolem letu; zlasti je omenjal zaslug gosp. župnika Lavtičarja, gosp. Štefana Lozarja, gosp. župnika Berlica in gosp. nadučitelja Zavrla. — Poročilo tajnikovo o odborovem delovanju l. 1899. je zbor pohvalno odobril. To poročilo prijavim v prihodnji številki „Plan. Vestnika“. Iz poročila blagajnikovega se je razvidelo, da je denarni uspeh l. 1899. še ugodnejši mimo prejšnjega leta. Dohodkov je imela namreč podružnica 771 gld. 51 kr., stroškov pa 770 gld. 62 kr. Čistega imetka je bilo koncu leta 1630 gld. 38 kr. — Po predlogu gospoda predsednika se je izrekla gosp. načelniku in blagajniku posebna zahvala za izredni trud, da se je dosegel tako sijajen gmoetni uspeh. Zbor je sklenil na predlog g. dr. Vilfana, naj se markira pot iz Bohinjske Bele na Gorjuše (po pešpoti) ter naj se postavi spodaj napis, na predlog gosp. Grileca pa, da naj se markira pot s Poljske planine na Planinico in Preval in obratno na Begunje. G. Aljaž je predlagal, naj bi se podružnični člani v obilem številu udeležili slovesne otvoritve češke kočice na Grintaven. G. dr. Vilfan je podpiral ta predlog in predlagal, naj bi se delalo na to, da bi Čehi podpirali tudi okraj Radovljiske podružnice.

Književnost.

„Pet dana medju splavarima“ se imenuje članek, katerega je objavil „Hrvatski planinar“ v 11. in 12. številki lanskega leta. Pisec članka, č. g. Martin Dogša, veroučitelj kr. učit. škole v Zagrebu, popisuje prav zanimivo svoje potovanje iz Celja v gorenjo Savinsko dolino, v Luče in v Kocbekovo koč. Hotel je splezati tudi na Ojstrico, a spričo megle in slabega vremena se je moral vrniti na Planinška v Luče in po prejšnjem potu v Celje. Ves spis je prav natančno sestavljen in zanimivo pisan ter obsega tudi rastlinska imena. Nekaj imen (morda so tudi tiskovni pogrški) je treba popraviti: Gotovlje (ne Gotavlj), Mozirje (ne Mosirje), **Vrbovec** je grad ljubljanskega knezoškofa (ne **Vrbje**, ki je vas pri Žalcu); zraven Velikega vrha se nahaja **Črni vrh** (ne **Baba**). Želimo

le, da bi mnogo Hrvatov obiskalo krasne Savinske planine. V Lučah smo našli od pisca v spominski knjigi lepo pesem, ki se glasi:

Pod tujdini mnogi blude,
Slavske glave lude!

Hočeš vidjet' zemski raj?

A ti dodji u taj kraj.

U tom kraju bratski ljudi

Njezne krasne vrle čudi.

Kraj taj milovidan, čarolik

Brdinama svojima nebodotik.

Da! krasna jest naša Slavska zemlja.

Tko je ne bi ljubio, mora da je od kamena,

Izdajica je svoga kraja roda,

Nikad neće vidjet Boga!

Razne vesti.

Trigonometrijsko merjenje v ljubljanski okolici. Kakor pri vsakem večjem potresu, so trdili ljudje tudi po velikem ljubljanskem potresu leta 1895., da so se znižali vrhunci gora v ljubljanski okolici. Že F. E. Suess, ki je spisal obširno monografijo o ljubljanskem potresu, je dokazal, da se gore v ljubljanski okolici niso nikakor znižale vsled velikega potresa. Nadporočnik v vojaškem zemljepisnem zavodu na Dunaju, g. Julij Gregor, je iznova meril nekaj gora v ljubljanski okolici in se tudi prepričal, da potres ni vplival na višino teh gora. Izmeril je med drugimi vrhovi tudi Rašico (Vranšico) ter dobil povprečno 641.24 m, torej 7 cm več, nego znašata nivelmentska kota iz leta 1874., določena na 641.17 m. Tudi pri Šmarni gori ni pri merjenju opazil nikake izpremembe glede na višino.

O streli. Iz opazovanj, ki so se vršila skozi osem let na Štajerskem in Koroškem, povzemamo: Strela je ubila 142 ljudi in 655 domačih živali, vžgala pa 604 krat. Večkrat je strela udarila v isti predmet po dvakrat, v neki hrast blizu Podčetrtna na

Spodnjem Štajerskem celo trikrat zaporedoma. Zažigala je najraje skednje, suha drva in mlaje. Živali je bilo pa največ ubitih po planinah.

Najraje trešči v topolo, hrast, vrbo, jesen, javor in brest; v bukev, oreh, lipo, posebno pa v storžnjake le redkokdaj. Topola in hrast sta najbolj izpostavljena streli. V hruško trešči mnogo rajše nego v jablano. Vedriti pod košatim hrastom ali pod topolo je ob hudi uri najbolj nevarno, sploh se je pa ob hudi nevihti ogibati košatih dreves.

Prvi na Ilimaniju. V južnoameriški državi Boliviji se vzdiguje orjaška gora Ilimanij, ki doslej še ni bila natančneje znana. Prvi je splezal na Ilimanijev vrh William Martin Conway z dvema švicarskima vodnikoma dne 9. septembra l. 1898. po petdnevni jako naporni hoji. Tri dni so hodili po strmi grapi navzgor, četrty dan pa so ubežali prtljago noseči Indijanci. Z vrvmi so vlačili šator navzgor in počivali na snegu, potem pa pri mesečnem svitu hodili čez snežnik, pečine in dolg ledeni nasip do 6400 m višine. Sedaj pa so morali 150 m

navzdol do velikega snežišča in od tam so splezali po sneženem grebenu na vrh. Zadnjo uro so zelo oslabei, a se kmalu zopet ojačili. Razgled s tako velikanske višine je bil čudovito razsežen in čaroben. Po Conwayevem merjenju je Ilmani 6771 m visok in za Akonkaguom najvišja ameriška gora; ima tri z večnim snegom pokrite vrhove. Z vrha so se vrnili v mesto La Paz.

Gora Morrison na otoku Formosi.

Morrison na Formosi je najvišja gora v vzhodni Aziji in meri 4374 m. Leta 1896. je prvi splezal na vrh japonski vseučiliški profesor dr. Seiroku Honda, ki pripoveduje mnogo zanimivosti o tem potovanju. Vodnikov ni bilo dobiti, in nosače so z grožnjami prisilili na pot. Malajski domačini v tem gorovju so kaj divji in strastni lovci na človeške glave. Honda je našel v neki vasi 85 kitajskih glav nataknenih na drogih. Na vrh so hodili osem dni in imeli prekrasen razgled pri najlepšem vremenu. Videli so ves otok Formoso in njega obližje. Morrison navzlic svoji veliki višini ni pokrit z večnim snegom. Tropično rastlinstvo sega do višine 500 m, zeleno listnato drevje pa do 1800 m, in naprej do vrha najdeš še iglasto drevje. Ta velikanska gora ima mnogo studencev in potokov.

Nov prekop na Ruskem. Rusi nameravajo Moskvu (ob reki Moskvi) po velikanskem prekopu zvezati z velikim tržiščem Nižjim Novgorodom (ob izlivu Oke v

Volgo). Vse delo, ki bo neprecenljive važnosti za promet in obrtnost, je preračunjeno na štiri milijone rubljev. Moskovska parobrodna družba je omogočila plovnost reke Moskve do mesta Kolomne s tem, da je napravila več zatvornic in nasipov. Nadaljni prevoz blaga od Kolomne do Rjazana, od koder je Oka plovna, doslej ovirajo sipine v Oki. Da te ovire odstranijo, nameravajo prekopati Oka med Kolomno in Rjazanom po nasipih, zatvornicah in prekopih po onem načinu kakor ob Moskvi. S tem bi dobili izvrstno vodno pot iz Moskve v Nižji Novgorod.

Podmorski predor med Angleško in Irsko. Angleži nameravajo zgraditi velik predor med Portobellom in Wightownshirom in otokom Magecom v Antrimski grofiji. Predor bode 34 angl. milj dolg, stroški pa so preračunjeni na 10,000.000-funtov sterlingov.

Mrtvo morje. V južni Palestini se nahajajoče Mrtvo morje je najnižja doslej znana zemeljska useda, kajti njega gladina leži še 396 m pod gladino Sredozemskega morja. Mrtvo morje ima največ soli v sebi in se vedno manjša, zlasti v novejšem času, ko uporabljajo reko Jordan tudi v namakanje obližnjega ozemlja. Hlapenje v Mrtvem morju je dosti večje nego pritok vode po Jordanu in drugih manjših rekah. Vode je že sedaj tako malo, da naliči jezero skladišče suhe soli.

Prošnja in opozorilo! P. n. gg. člane vljudno prosimo, naj skoraj pošljejo članarino za l. 1900. po poštinih nakaznicah. Obenem prosimo one p. n. gg. člane, ki so še na dolgu za l. 1899., naj blagovolijo poravnati zastanke, da spravimo račune za l. 1899. v red.

Člani osrednjega društva plačujejo članarino osrednjemu odboru v Ljubljani, člani vseh podružnic pa svojim odborom.

Članarina „Slov. plan. društva“ in njegovih podružnic znaša na leto 6 K; poleg tega zneska plača nov član tudi 2 K vpisnine. Ustanovnik plača enkrat za vselej 60 K.

Odbor osrednjega društva in odbori vseh podružnic.

„Plan. Vestnik“ prejemljejo vsi člani **brezplačno**. Nečlane stane na leto 4 K, dijake 2 K 40 h.

Prošnja. Vse prijatelje vljudno prosimo, da bi blagovolili nabirati novih članov in ustanovnikov. Društvo in vse njegove podružnice imajo polno lepih in koristnih namer in načrtov, za njih izvršitev pa potrebujejo denarja, denarja, denarja. Gani se torej vsak, pa pridobi našemu društvu in podružnicam gmotne podpore, da bo Slovencem prijetno bivati na svojih tleh, in da bode ugodno turistom gostom v naših krajih.

Društvena znamenja dobivajo častiti člani v društveni sobi v Narodnem domu v Ljubljani, pri podružniških odborih in pri gospodu Ivanu Sokliču, trgovcu Pod trančo v Ljubljani. Eno znamenje stane 2 K.

„Slovensko planinsko društvo.“

„Vodnik za Savinske planine in najbližje okolice“

s 7 slikami in načrtom Savinskih planin z znamenovanimi poti.

Spisala Fr. Koebek in M. Kos. — Cena 1 K 20 h, po pošti 10 h več.

Brata Eberla,

pleskarja c. kr. drž. in c. kr. priv. južne železnice v Ljubljani, v Frančiškanskih ulicah št. 4,

prevzemata vsa v pleskarstvo spadajoča dekorativna, stavbinska in pohištvena dela.

Delo resno in fino, izvršitev točna in po najnižjih cenah.

JOSIP OBLAK,

umetni in gal. strugar v Ljubljani, priporoča

svojo na novo urejeno delavnico za Florijansko cerkvijo v ulicah na grad št. 7. v naročitev vsakovrstnih strgarskih koščenih, roženih in drugačnih izdelkov, katere bode solidno in ceno izvrševal po načrtih ali brez njih.

Josip Maček

na Mestnem trgu v Ljubljani

priporoča svojo zalogo mnogovrstnih domačih in tujih žganih pijač, kakor: pristen brinovec, slivovko in tropinovec, I. vrste francoski in ogrski konjak, rum in mnogovrstne druge likerje po nizki ceni.

Hribolazeem, ki gredo iz Bohinja na Triglav, ali pa krenejo s Triglava v Bohinj, se priporoča gostilnica **Blaža Hodnika (Galetova)** v Srednji vasi za prenočišče. Postrežba dobra in točna. Večjim družbam se preskrbijo čedna ležišča v vasi.

FOTOGRAFIJA

je nedvomno najlepša in najkratkočasnejša zabava!

Fotografski aparati

in sploh vsi drugi v fotografsko stroko spadajoči predmeti za amaterje in za strokovnjake so vedno v največji zalogi na razpolago.

Pouk v fotografiranju za novince preskrbim sam in brezplačno.

Ceniki so vedno brezplačno na razpolago.

Dalje priporočam svojo tovarniško zalogo

 papirja ter pisalnih in risalnih potrebščin.

JOS. PETRIČ,

v Ljubljani, na Sv. Petra cesti št. 4.

Adolf Hauptmann

v Ljubljani, na Sv. Petra cesti št. 41.

Tovarna

oljnatih barv, firneža, laka in kleja.

Zaloga

slikarskih in pleskarskih predmetov.

Ivan Soklič

v Ljubljani, Pod trančo št. 1,

priporoča svojo veliko zalogo **klobukov**, posebno **lodnastih** za hribolazce in lovce iz tvornice Jos. in Ant. Pichlerja, c. kr. dvor. založnikov. Članom „Sl. pl. društva“ znižane cene.

Franc Čuden,

urar v Ljubljani na Mestnem trgu,

priporoča svojo bogato zalogo vsakovrstnih žepnih in stenskih ur ter budilnikov. Vsi izdelki so priznani izvrstni in po ceni. Popravila se izvršujejo natančno in dobro.

✚ Cenovniki na zahtevanje brezplačno. ✚

Vinko Čamernik,

kamenosek v Ljubljani, v Slomškovi ulici št. 9, (zaloga spomenikov na Dunajski cesti nasproti bavarskemu dvoru),

priporoča svoj **kamenoseški obrt**, posebno za cerkvene in druge stavbinske izdelke, marmorne plošče za hišno opravo i. t. d.

Solidno delo, nizke cene. Ceniki in obrisi na zahtevo zastoj.

Vsakovrstne
napise na les, kovino in steklo

izvršujejo natančno in po ceni

VINKO NOVAK

v Ljubljani, Križevniške ulice.

HUGON IHL

v Ljubljani, Špitalske ulice št. 4,
priporoča

svojo veliko zalogo vsake vrste **suknenega** in **manufakturnega blaga** na debelo in na drobno po najnižjih cenah.

Vnanja naročila izvršuje hitro in natančno.

Tiskarna in kamenotiskarna
A. KLEIN & Comp.

v Ljubljani, v Špitalskih ulicah št. 5,
se priporoča

v naročitev vseh v to stroko spadajočih del in za zalogo raznih tiskovin.

GRICAR in MEJAC

v Ljubljani, v Prešernovih ulicah št. 9,
priporočata svojo bogato zalogo izgotovljene moške in ženske obleke ter najboljše perilo in zavrtnice.

Zlasti opozarjata na nepremična **lodnasta** oblačila in plašče za **turiste**.

Naročila po meri se izvršujejo točno in ceno na Dunaju.

Ilustrovani ceniki se razpošiljajo franco in zastoj

Članom „Sl. pl. društva“ znižane cene.

Avgust Žabkar

v Ljubljani, na Dunajski cesti št. 7,
se priporoča

za vsake vrste **ključarska dela**,
katera izvršuje dobro, lično in ceno.

Engelbert Franchetti,

brivec v Ljubljani, Jurčičev trg št. 3.,

priporoča slav. p. n. občinstvu svojo novo in elegantno urejeno **brivnico**.

Za dobro in točno postrežbo je najboljše preskrbljeno.

MARIJA PLEHAN,

svečarica in lectarica v Ljubljani
na Sv. Petra cesti št. 63,

priporoča svojo veliko zalogo sveč ter mnogovrstnega medenega blaga in slaščic.

Kupuje med v panjih in vosek.

J. Bonač

v Ljubljani,

v Šelenburgovih ulicah

št. 5, naspr. nove pošte,

priporočam vjudno

svojo trgovino s

papirjem in s pisal-

niimi potrebščinami.

Vzorce papirja pošiljam

na ogled.

V svoji knjigovoznični

izdelujem vezi pre-

proste in najfinčje.

Prevzemljem izdelo-

vanje vsakovrstnih

razglednic po fotogra-

fijah, 1000 lepih raz-

glednic 28—32 K.

Imam veliko zalogo

razglednic mesta

Ljubljane z različnih

strani.

10 najlepših razglednic

samih cerkev ljubljani-

skih za 66 h, s pošto

76 h.

Edina zaloga svine-

nikov družbe sv. Cirila

in Metoda (iz Hardt-

muthove tvornice).

Prekupnikom velik

popust.